

Каква голѣма сила избухнала изъ гърдитѣ на всѣкого ! Какъвъ бѣсторгъ, каква любовъ сж блѣстѣли на лицата, какъ всичката тѣзи масса въ неволно увличание се рухнала къмъ Царя, обиколила го, хвърляли на горѣ шапки, саби, щикове. . . Солдатскитѣ шапки полѣтѣли на купове въ въздуха. . . Безбройната навалица народъ падала на колѣни, простирала къмъ Царя рѣцѣ и шумно-радостно повтаряла вика на войскитѣ ; надъ тѣзи навалица тоже полетѣли множество шапки ; женитѣ и дѣцата махали съ кърпи, хвърляли китки и цвѣтя ; много брати и мустакати мъжествени лица били намокрани съ сълзи. — « Урра ! за братята ! за светото дѣло ! за вѣрата Христова ! за свободата на славянитѣ ! » раздавали се на всѣкъдѣ силни викове. Съкашъ самъ въздухътъ гърмялъ надъ тѣзи слѣни въ едно и натрупани около своя Царъ маси войска и народъ. . . Но да се опише това е невъзможно. . . Таквизъ минути на народни увличания бѣ всичкия имъ обѣемъ, въ всичката имъ сила не се поддаватъ на никакво описание. Тѣ само се усѣщатъ дълбоко и сетиъ никога не се забравятъ. Тѣ ставатъ цѣли богатства за всемирната история. »

Въ това врѣме, същото било извършено, макаръ при друга наредба, въ долината на Арпачай, въ пограничната съ Мала-Азия крѣпость Александрополь, гдѣто билъ събранъ цвѣта на руската кавказка армия. Тя също била готова за походъ въ мѣста не по-непознати на руския войникъ, въ полетата на Карсъ, Ерзерумъ, Кюрюкъ-Дарья и други таквизъ, прославени съ руски подвиги.

Но ето ударили за походъ. Тѣжнечетата дребно-дребно затумѣли, конническата трѣба затрѣбила и на всѣкъдѣ по пѣтищата трѣгнали войскитѣ изъ Кишиневъ и отивали къмъ границата. Най-напрѣдъ потеглили казацитѣ, като се поклатвали на своитѣ мѣнички, носливи и търпѣливи кончета. Прѣдъ всѣка сотня вървѣла дружина